

1. Hoz - zád ki - ál - tok, én Is - te - nem, Mert ér - zem,

mily gyar - ló va - gyok, El - len - sé - gim so - kak

s na - gyok, Az ó - em - ber har - col el - le - nem.

2. Szerez lelkemnek sokféle bajt, / Mivel erősebb nálamnál, / Lakozik szintén házamnál; / Ha meg nem szánsz, jaj, tőríbe hajt.

3. Öldököld meg, Uram, én bennem / Ez ó-embert, hogy meghaljon, / Maga pártjára ne vonjon: / Ne kelljen igáját felvennem.

4. Küldd el hozzám áldott Lelkedet, / Ki által bánja, gyűlölje / Szívem a bűnt, sőt megölje, / Mely megbántotta Felségedet.

5. Támaszd fel, Uram, valójában / Az új embert én szívemben; / Hadd nyugodjék kebelemben, / S örüljek az Úr jóvoltában.

6. Az igazságnak tudománya / Járásomban vezéreljen, / Hogy lelkem, testem úgy éljen, / Mint szent akaratod kívánja.

7. Taníts meg te szent törvényedből, / Felségedet mint tiszteljem, / Máshoz magam mint viseljem, / Hogy ki ne essem szerelmedből.

8. Kész leszek, Uram, im fogadom: / Szent törvényed szerint élek, / Járok, kelek, fekszem vélek: / Zálogul szívem néked adom.

Losontzi István (1709—1780.)